

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Opulentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A pellabant, non ab amplitudine corporis, sed ab animo placidiore. Comprobant etiam hoc sacrificium Agnus dei, & nostri servatoris insigne: Agnus, ab omni Christianorum antiquitate summa exceptus veneratio: de quo fertur illud a prescivis vobis dictum, TANQUAM AGNUS. Nam ut Agnum coram tōdente obmutuisse, Agnum patibulo applicitum anniversaria nobis commiseratio & ploratus redintegrat. Et praecursor ille Deo plenus, Agnum hunc intento digito commorfravit. Hoc vero pictura genus cum synodo sexta jam antiquatū esse perceperissem, neq; satis mihi faceret Latina traductio, ad Greca me contul exemplaria in quibus rem ita tradita inueni: En p̄i τῶν στιλῶν εἰκόνων γραφάς δινος δακτύλων οὐ περιέχουσα δεινόν μέρος ἐγχαράκτης, οὐ εἰς τὸ πον περιελήθη τὸ κέρας τὸ αληθινόν, οὐ μὲν θεόν τὸν φαντασματικὸν αὐτὸν χαίρον τὸ Θεον τὴν πάνων. Τοις δὲ παλαισ τύπος εἰς τὰς σκιάς, οὐ τὸ αληθεῖαν σύμβολον τὸ περιοχαράκτην περιελέγενα καταστατοράθη μόροι, τὸ κέρας τὸ φιλιμοῦ μέρος, οὐ τὸ αληθεῖαν αὐτὸν ηὔνυμον ταῦτα περιελέγενα μόροι, οὐ τὸν τὸ πλειον καν τὰς γεγενατοργαναταῖς απότομού δύσοντα περιελέγενον Φηνόν, τὸ οὐ συνοδόν τὸ μαρτυρίαν τὸ κόσμον, αὐτὸν Χριστὸν τὸ θεῖον ήμονον τὸ ἀνθρακίον καραρίζοντα, οὐ τοὺς εἰκόνας διπλάνων αὐτὸν τὸ παλαιὸν αὐτὸν τὸν αὐτὸν τὸ πεπινθετόν, οὐ τοὺς λαϊς αὐτὸν αἴσιαν αἴσιαν λόγον οὐτούς.
B perit, autem τὸ τέλειωτερον, οὐ τοὺς λαϊς κατασθντες, οὐ τοὺς μητύμων τὸ τὸ στεγεικο πολιτείας, οὐ τὸ πάθος αὐτὸν. Τὸ σωτηρικὸν θεάτρον κατεργάσαντας, οὐ τὸν θυμομένον τὸ κόσμον πολυλυρώσων. Id est in quibusdam venenendarum imaginum picturis Agnus digito praecursoris indicatus delineatur, qui receptis εἰς in effigiem doni illius optatissimi, quo genia humanum Deum Opt. Max. honestavit: cui Gratiae nomen ab excellentia quadam indidimus. Ille enim sub eo velamento verum Agnum, ad quem dictata nostrorum veterum respxerit, Christum Deum nostrum ostentat. Nos vero figuras, Εἰς descriptiones veterum, prout sunt veritatis nota, præfigurationes qd; Ecclesia concessa, honorifice art, libenter amplectentes, gratissimum tamen dominum illud a Deo nobis liberaliter erogatum præferimus, ipsam rei veritatem, ut que illa veterū dictata jam adimpleverit admittentes. Ut igitur quod perfidum atq; absolutum est in picturis nostris etiam, que omnium oculis objiciuntur, describatur, Agnum, qui peccata mundi tollit, Christum Deum nostrum humanam post bac effigit, pro antiquo Agno pingendum esse decernimus: quippe qui per hujusmodi figuram, humiliatem verbi illius quod a Deo processit, intelligamus: memorisq; simus, cum nostri corporis exuvias suscipimus, ac perinde cruciatibus affectum morte nobis salutem præcessisse, mundumq; inde redemptum esse, manus C quasi prævia docemus. Quid vero super his Latinus interpres, quid Doctores asserant, alii viderint. Decret. de consecratione, distinct. 3. can. sextam sanctam Synodum. Traducere enim mihi religio fuit, cum illa jam sint ab Ecclesia recepta. Quin & Ovem pro masuetudine ponit passim videoas, præcipue vero in Evangelica, ut dictum, disciplina, ubi Oves & Hœdis segregandæ practicuntur. Vitam siquidē illi peragunt intaminatam, qui masuetudinem amplectuntur, & ab eo, qui mitis est, & humilis corde, suscipiunt morum rationem, paratiq; sunt tanquam Oves ad jugulationem, si sit opus, trahi, ut Dominum immitentur. Sanus Ovem Hœfchius hominem præ se ferre tradit in Divinis literis, qui simplex admodum sit, neminiq; noceat, & a perperam factis abstineat: de quo plura alibi. Hœdi vero petulci sunt atque erratici, qui prærupta quæque rupium, & loca præcipitiis exposita consequantur.

OPULENTIA.

A Pud alios historiae sacre scriptores, Ovis est proventus etiam & feracitatis indicium, cui Graecæ dictionis vox ipsa etiam favere videtur. Nam ut plerique interpretantur, οὐρανὸς καὶ θεοὶ, quasi οὐρανὸς appellatur, quod rerum earum opulentiam significat quæ ad vicuum faciunt. Sed ut in oibus persistamus (latum enim est τὸ ὄντες vocabulum) ubi Hesiodus ait, μαραύεντες μέλανεν οἴστον τροφοι interpretes ajunt μῆλων ἔνεκα, de imperio & opibus debere intelligi: propterea quod Principes optimi pastoralem vitam agere soliti sunt. Sane veteres in tanto Oves hogore habuere, ut ex iis tantum opes fieri existimarent, & pecuniam & peculium inde dicta Jurisconsulti tradunt, ideoque fictum Oves lanam olim auream habuisse. Hinc cum Hercules ex Africana victoria nihil prater Oves abegisset, aurea mala secum asportasse dictus est, μῆλον enim dicitur Ovis, & ea locutione pomum usurpatum. Sunt enim qui scribant, in illis hortis, qui Hesperidum fuisse dicuntur, oleo altros tantum proger- Herculis minari: alli autem cotonea ibi latissime provenire tradunt, eaque à colore aurea nuncupata. Nam ^{14.} quæ in manu Herculis poma tria statuuntur in antiquissimis ex ære statuis, cotonea sunt, de quo- rum significationibus loco suo inter arbores differimus.

FELICI-